

WERELDSCHOUW

De Internationale Politiek is een ingewikkelde zaak

De felle reacties op de gewelddadige dood van Loemoemba mogen wat weggeëbd zijn, de strijd om de macht in Kongo duurde en duurt onverminderd voort.

Weliswaar kwamen de hoogste gezagsdragers en de provinciale kopstukken in een conferentie bijeen op het afgelegen eiland Madagascar ('n klein lichtpuntje in deze langdurige en diepe duisternis), maar desondanks bleef de vrede verre in het zo omstreken land, dat een tegen zichzelf verdeeld land is en blijkbaar ook blijft.

Op die conferentie van Kongolese leiders ontbrak echter een belangrijke speler in het sinister spel om de macht: Antoine Gizenga, de man die zichzelf beschouwt als de opvolger van Loemoemba. In werkelijkheid is hij de pion die door Moskou naar voren geschoven wordt (niet voor niets volgde hij in de rode Afrikaanse staat Guinee een zesmaandscursus in de leer van het communisme!) om het werk van de Ver. Naties te dwarsbomen en er de nieuwe heilstaat te vestigen. Het eerste is (misschien) mogelijk, het tweede zal hem niet in een enkele slag of stoot gelukken. Want de andere Kongolese machthebbers, een Kasavoeboue, een Tsjombe mogen wezen wat zij willen, van het communisme moeten zij in elk geval niets hebben. Echter ook niet van de Ver. Naties — en dit tot hun eigen schade. Om dan nog maar te zwijgen van de schade die de beklagenswaardige bevolking van Kongo door hun eigenzinnige houding ondervindt.

Gizenga's positie schijnt overigens niet zo sterk te zijn, al brachten zijn troepen wel tijdelijk verwarring in Leopoldstad. Er wordt beweerd dat hij door andere potentatjes uit zijn macht is ontzet, wat natuurlijk best mogelijk kan zijn. In Kongo is alles mogelijk! Maar als hij het niet redden kan, zal Moskou wel weer een ander weten te vinden die Loemoemba's afgebroken taak wil voortzetten. Hier ligt immers voor de Sovjets een te vette buit, die zij zich niet zonder meer laten ontnemen.

Al is er dan misschien een kansje dat de Kongolese leiders tot overeenstemming komen (de conferentie wordt binnenkort voortgezet) en er toch zo iets als een federale staat gevormd wordt, de werkelijke strijd om Kongo wordt in New York gevoerd. In de Verenigde Naties, verpersoonlijkt door secretaris-generaal Hammarskjöld.

Voor de Russen is hij de man die de verwerkelijking van hun plannen in de weg staan en die zij daarom willen wippen. Na zijn aanval-met-de-schoenen vorig jaar, heeft Chroestsjew laten weten, dat hij op de komende algemene vergadering opnieuw een driehoofdig secretariaat zal eisen. Krijgt hij nu zijn zin, dan wordt het vredeswerk van de V.N. in Kongo (zo goed als ook elders) lamgelegd en krijgen de Sovjets er vrij spel.

Nòg kan Hammarskjöld ten volle rekenen op de steun van Amerika en van het vrije Westen, maar toch schijnt de buitenlandse politiek van Washing-

ton onder Kennedy radicaler te worden dan zij onder Eisenhower was. Dit geldt dan met name voor de vroegere „koloniale gebieden”. Om bij de jonge vrije volken in de gunst te blijven, moet Washington „opbieden” tegen Moskou en dat betekent menigmaal min of meer positie kiezen tegen de Europese bondgenoten of, in het gunstigste geval, een neutrale houding.

Heel voorzichtig komen de onderhandelingen op gang tussen Frankrijk en de Algerijnse rebellenleiders, om een einde te maken aan de slepende oorlog. President Bourguiba van Tunesië bracht, na de mislukking van verleden jaar, het eerste contact tot stand en De Gaulle deed opnieuw wat water in de wijn: hij heeft zijn eis van „eerst een staakt het vuren en dan praten” laten vallen.

Er zit dus enig perspectief in. Helaas viel een constructieve kracht onverwacht door de dood weg: koning Mohammed V van Marokko. Van zijn zoon die hem als Hassan II opvolgde (deze jonge vorst heeft pro-westerse opvattingen) mag echter verwacht worden dat hij zal meewerken aan een oplossing van het tragische conflict, dat al meer dan zeven jaren de vrede verstoort.

Men denke echter niet dat alleen Frankrijk (zeg De Gaulle) en de Algerijnse FLN (lees Ferhat Abbas) samen met de Noordafrikaanse leiders tot een definitieve oplossing kunnen komen. Want ook hier werken Amerika en Rusland achter de schermen. Als Kennedy's persoonlijke vertegenwoordiger kwam Averell Harriman naar Rabat om mee te praten en anderzijds oefent ook Moskou druk uit op de onderhandelaars. Het bericht uit Parijs is uiteraard niet bevestigd, maar het is beslist niet ondenkbaar dat er waarheid in schuilt, dat vanuit het Kremlin aan De Gaulle in bedekte termen te verstaan is gegeven dat hij concessies moet doen op het terrein van de koude oorlog. Zo niet, dan zullen de Sovjets geen vrede in Algerië toestaan. Die concessies van De Gaulle zouden dan vooral over de Berlijnse kwestie moeten gaan. Want Afrika mag dan voor Moskou interessant zijn, Europa is dat niet minder en „Berlijn” ligt de Sovjets nog altijd zwaar op de maag. Kunnen zij hier, via druk op De Gaulle, vorderingen maken, dan is dat voor hen een belangrijk winstpunt. En het is waarlijk geen grootspraak dat zij eventueel de vrede in Algerië niet zullen „toestaan”. De Algerijnse opstandelingen staan immers onder sterke communistische invloed, om van militaire hulp van die kant nog niet eens te spreken. Het is dus echt niet zo, dat in een milde bui De Gaulle en de Algerijnen aan tafel kunnen gaan zitten, om dan binnenskamers tot overeenstemming te komen. Nee, Chroestsjew zit — zij het onzichtbaar — mee aan die tafel. En Mao uit Peking en Nasser van Egypte. Zij bepalen mede, met de Amerikanen, wanneer de vrede in Algerië tot stand komt. En hoe, op welke voorwaarden. Men ziet, de internationale politiek is een ingewikkelde veelzijdige zaak! w. BROOS

Bezinning

Liefde is goed.
Maar eenzaamheid is beter,
Omdat het bloed
Zichzelf niet mag vergeten.

Er is een schuld,
Die niet valt weg te schaven.
't Blijft onvervuld,
Weerbarstig en gehavend.

Want onvolmaakt
Zijn wij, en zeer geschonden.
Bevreesd bewaakt
Men vaak zijn eigen zonden.

God heeft gezegd
Blijmoedig zonder klagen,
Vroom en oprecht
Het kruis in vrée te dragen...

De tijd gaat voort,
Maar heelt niet alle wonden:
Die werd doorboord
Vanwege onze zonden,

Kent nóg de pijn
Om alle zekerheden,
Waarmee wij zijn
Gebod met voeten treden.

O overmoed!
O Heiland, zeer te vrezen,
Kon dan Uw Bloed
Niet ieders hart genezen?

Is Uw gewin
Te ver aan ons ontstegen?
Heer laat ons in,
En red ons met Uw Zegen!

MURK A. J. POPMA

als Gods Woord bekend te maken. Zijn we het niet altijd met hen eens en is de toon van hun bijbelvertalingen en van andere uiteenzettingen ons soms te gemeenzaam, dan staat daar tegenover dat wij met onze statige bijbeltaal talloze mensen die van bijbel en kerk vervreemd raakten, niet meer kunnen bereiken. Het Ned. Bijbelgenootschap is trouwens zelf bezig met een vertaling „in eenvoudig Nederlands”. Het eerste deel daarvan, de brief aan de Filippenzen, is al uitgekomen²⁾. Men wil naast de vertaling van het bijbelgenootschap, die ook wel voor *kerkelijk* gebruik bestemd is en dus „een zekere gedragenheid van stijl” vereist, deze eenvoudige vertaling geven voor algemeen gebruik, die zo goed als het mogelijk is door de mensen van onze tijd begrepen zal kunnen worden.

Ook met de beste vertaling zal men toch nog de bijbel moeten leren lezen, zoals onlangs ds. Groenbergen uit Utrecht op een Toogdag heeft gezegd. Men weet h.v. maar zo niet, wat de bijbel met „zonde en zondaar” bedoelt. En we kunnen daar geen andere woorden voor gebruiken. Maar we kunnen wel alles doen wat mogelijk is om ook de „post-christen” van onze tijd te beduiden dat de bijbel een boek is niet van vreemde tijden, dat los staat van ons leven; maar dat hij het Levensboek bij uitstek is. En we zullen daarbij m.i. niet licht te ver kunnen

gaan in het gebruiken van een taal die dicht bij de taal van ons volk staat; met vermindering van alle platheden en grofheden.

1) „Hoe lees ik de Bijbel”. Elsevier Pocket E. 15.

Uitg. Elsevier, Amsterdam-Brussel, 1959. 192 blz. f 1,50.

2) „Een gevangene schrijft”. Brief van Paulus aan de Kerk in Filippi. Vertaling in eenvoudig Nederlands. Uitg. Nederlands Bijbelgenootschap. Zover ik kan nagaan, niet in de handel.

Hier de vertaling van het bekende gedeelte van hfdst. 1 : 12v: „Nu moet u weten, broeders, dat wat mij overkomen is, de verkondiging van het evangelie juist heeft bevorderd. Het gevolg is namelijk geweest, dat alle mensen met wie ik in de gevangenis in aanraking ben gekomen, en alle overigen, heel goed gemerkt hebben dat ik om mijn geloof in Christus gevangen zit. Bovendien heeft door mijn gevangenschap een groot deel der christenen meer moed gekregen om onbevreesd van God te getuigen. Wel zijn er, die Christus verkondigen omdat ze jaloers zijn en iets tegen mij hebben, maar anderen doen het met goede bedoelingen. Sommigen doen het werkelijk uit liefde, om mij te helpen bij mijn taak het evangelie te verkondigen, terwijl anderen Christus prediken om er zelf beter van te worden, met de boze bedoeling mijn gevangenschap nog moeilijker te maken. — Wat hindert het? In ieder geval — met bijbedoeling of oprecht — Christus wordt verkondigd...” Enz.

Het „u” waarmee Paulus zich tot de lezers richt, doet ons bijbellezers nog vreemd aan, in plaats van het „gij” waar we aan gewend zijn en dat trouwens ook nog in deze vertaling wordt gebruikt. Het „u” is meer in overeenstemming met de taal van onze tijd en voor ons nog wel beter acceptabel dan het „jij” en het „je”. Overigens heeft de vertaling aan levendigheid zeker gewonnen.

WERELD

SCHOUW

Stormkoppen in Azië

De gang van zaken in Zuidoost-Azië is zorgelijk. Er zijn daar stormkoppen aan de lucht, die voor de wereldvrede weinig goeds voorspellen. Met name in Laos zijn er spanningen, terwijl de ontwikkeling rond Nieuw-Guinea, door het drijven van Indonesië, een steeds dreigender karakter krijgt.

Zeker, het lijkt er op dat de storm om Laos wat geluwd is, maar men vergisse zich niet. Er zitten nog zwarte koppen aan de lucht. Want er is nog geen werkelijke vrede in het land en de dreiging van een communistische overheersing door stelselmatige infiltratie blijft.

Eigenlijk is het dwaas dat de wereld zich zorgen maakt over een onbelangrijk vorstendommetje als Laos, eens een deel van Frans Indo-China, maar sinds 1949 „onafhankelijk binnen de Franse unie”. Het zou een neutralistische staat worden, maar daarvan is in de praktijk niets terecht gekomen. Amerika wierp miljoenen dollars in de strijd voor de vestiging van een pro-wester bewind en Moskou liet zich toen ook niet onbetuigd in het verlenen van hulp aan de pro-communistische Pathet Lao-beweging. Zo kwam het staatje in de koude oorlog tussen West en Oost terecht en de vele, onderling najverige en om de macht vechtende prins en vorsten droegen er het hunne toe bij om de chaos in Laos te vergroten.

Wie de kaart van Azië bekijkt, zal begrijpen waarom juist hier de wereldmachten op elkaar dreigen te botsen: Laos ligt op de grens van de beide krachtvelden. Maar al bemoeiden Amerika en Rusland zich met Laos en al steunden zij de wederzijdse partijen, het is een buurland van China en het valt onmiskenbaar onder de Chinese invloedssfeer. En nu is dit het merkwaardige, ook het verontrustende: terwijl West en Oost touw trekken om de macht, doet de grote buurman China niets. Althans niet openlijk. Bij alle rumoer zwijgt Mao. En hij is in het Laotiaanse drama de sfinx, van wie niets goeds is te verwachten.

Toen de communisten vorige maand steeds meer de overhand kregen, kwam de Zuidoost-Aziatische Verdragsorganisatie in actie en er werden dreigende woorden geuit. Amerika en Engeland lieten duidelijk weten dat zij desnoods geweld zouden gebruiken als de rode troepen nog verder oprukten en even leek het alsof de situatie rijp was voor een explosie met al haar noodlottige gevolgen. In min of meer ultimatieve vorm stelde Engeland aan Moskou een wapenstilstand voor, daarna moest dan onderhandeld worden om tot een werkelijk neutraal Laos te komen. De Sowjets reageerden hierop niet onwelwillend, maar in hun politieke geslepenheid stelden zij een direct „staakt het vuren” uit, met gevolg dat de linksen hun posities nog meer konden versterken. Het wachten is nu op een vredesconferentie, waarbij vrij zeker ook China aan de tafel zal gaan zitten.

Zolang de kwestie-Laos niet afdoende geregeld is, blijft het sein op storm staan. En wat zal China doen? Men kan toch moeilijk aannemen dat zij deze voor hen zo gunstige opening naar het zuiden, naar Birma, India, Thailand, Malakka en nog verder stilletjes zullen laten sluiten. Zo blijft China de sfinx, die in zijn zwijgen (waar Moskou sprak) weinig goeds doet verwachten.

Indonesië heeft met Nieuw-Guinea ook een kwestie geschapen, die internationaal de grootste aandacht gaat vragen. Nederland heeft nu met de instelling van de Nieuw-Guinea Raad een begin gemaakt met de democratisering en de politieke-zelfstandigheid van de Papoea-bevolking, maar Soekarno c.s. hebben slechts één eis: Nieuw-Guinea moet onder Indonesië komen. En spoedig: Daarover valt eenvoudig niet te praten of te onderhandelen.

Nederland mag dan formeel het recht aan zijn kant hebben, in wezen krijgt het weinig steun voor zijn streven de inheemse bevolking (naar het Handvest van de Ver. Naties!) het recht te geven op zelfbeschikking. Ook niet van de grote bondgenoot Amerika, dat ons pijnlijk verraste toen het geen vertegenwoordiger zond bij de installatie van de Nieuw-Guinea Raad. Een duidelijke strijkage om bij de jonge gekleurde volken in de gunst te komen, desnoods ten koste van een bondgenoot! Nu maken zowel onze minister Luns als president Soekarno deze maand hun opwachting bij Kennedy, naar het is te mooi om waar te zijn als uit deze besprekingen een compromis geboren zou worden. Daarvan wil Soekarno nu eenmaal niet weten en militair staat hij (dank zij de rode wapenleveranties) sterk — wat let hem dan om zijn dreigementen ten uitvoer te brengen? Hoogstens kan Kennedy hem wat matigen, op meer kunnen we niet rekenen. Houdt Nederland aan zijn standpunt vast, dan is een gewapend conflict waarlijk niet denkbeeldig. Moge God het echter verhoeden. Maar zo zijn er dan ook rond Nieuw-Guinea stormkoppen aan de lucht.

Wat ieder gehoopt en verwacht had, ging helaas niet door: de rechtstreekse besprekingen tussen Frankrijk en de Algerijnen in Evian kwamen (nog) niet op gang. Alles was zo mooi voorbereid (ook door Tunesië), maar op het laatste moment zeiden de mannen van het FLN, het Algerijnse bevrijdingsfront: wij komen niet. Reden: Frankrijk mag alleen met ons onderhandelen, niet met andere vertegenwoordigers van de Algerijnse bevolking. Die anderen hadden de Fransen er — terecht — ook bij willen hebben, maar nee, dat mocht niet van de hoog te paard zittende rebellenleiders. Aan president De Gaulle nu de netelige taak om voor dit nieuwe conflict weer een nieuwe oplossing te vinden. Het zal voor hem niet eenvoudig zijn.

W. BROOS